

S-a născut în ziua de 6 iunie 1799, la Moscova, într-o străveche familie de aristocrați ruși, având strămoși germani, scandinavi și africani.

Va fi o personalitate în care s-au îmbinat profunzimea și sensibilitatea sufletului rus, cu pornirile pătimașe, aproape sălbatice ale sângelui african. Versurile sale îndrăznețe, îndreptate contra sclaviei, ce luase amploare în Rusia și epigramele ironice la adresa țarului Alexandru I i-au adus exilul. Apropiatii îl salvează de Siberia, dar ajunge în Basarabia. Viața la Chișinău era plicticoasă, dar orașul avea femei frumoase, care își păstraseră eleganța și sensibilitatea răsăriteană, cu un stil de viață modern, tipic occidental, nestăpânite în dragoste, pătimașe. De-a lungul celor trei ani petrecuți aici poetul se aruncă în aventuri amoroase, ceea ce l-a atras în tot atâtea dueli. La o serată, îl cunoaște pe vestitul general Raievski, și pe cele trei fiice ale acestuia, Caterina, Elena și Maria. Pușkin se îndrăgostește de toate cele trei distinse domnișoare și le seduce, provocând un adevărat scandal. Apoi, poetul pică în mrejele seducătoarei Ludmila Inglezi, o țigancă superbă, soția boierului Inglezi. Turbat de gelozie, bărbatul o încuie în casă pe Ludmila și plecă să-l provoace pe Pușkin la duel. Guvernatorul reușește să evite o posibilă tragedie, iar soții Inglezi pleacă în străinătate...

În viața tânărului apare Zamfira, tot țigancă, tot frumoasă, de care s-a îndrăgostit la fel de pătimaș, motiv pentru care rămâne să trăiască în șatră alături de ea, timp de o lună, ca "invitat de onoare" în cortul bulibașei, tatal Zamfirei. Ea nu știa rusește, iar el, nici atât, țigănește. Zamfira, iscusită la ghicitul în palmă, i-ar fi prezis că va lua de nevastă o femeie foarte frumoasă, care îi va aduce pieirea. Apoi, tânăra l-a părăsit. Dragostea pentru ea l-a inspirat pe Puskin pentru poemul "Țigani".

Dar muza poetului Puskin din acea vreme a fost grecoica Calipso. S-au întâlnit la un bal, unde grecoica a oferit invitațiilor un concert de chitară. Despre Calipso se spunea că fusese amanta Lordului Byron.

Puskin se trezeste prins într-o pasiune stranie pentru aceasta femeie și îi dedică poezia "Șalul negru": "Pe când fusesem tânăr și-ncrezător, trufaș,/ O tânăra grecoică iubit-am pătimaș". De la Chișinău pleacă la Odesa, unde nu rămâne mult timp, pentru că intră din nou în conflict cu autoritățile țariste. Se oprește la Pskov, unde aventurile amoroase și pasiunile trecătoare se țin lanț. Culmea, perioada exilurilor a fost și cea mai prolifică din punct de vedere literar. În 1826, după ce țarul Nicolae I îi ridică pedeapsa, Puskin se mută la Moscova. La un bal, o întâlnește pe Natalia Goncharova, o tânăra de 16 ani, de o frumusețe tulburătoare. Puskin se îndrăgostește nebunește de ea și o cere de soție. Trei ani s-a luptat cu refuzul familiei Goncharov. Totuși, în 1831, după multe escapade amoroase, Pușkin se însoară cu Natalia, a 113-a iubită. Căsătoria lor părea fericită, Natalia dând naștere la patru copii, numai că pentru Pușkin perioada este una de amărăciuni și decepții. Este urmărit, opera cenzurată, călătoriile limitate. Se refugiază la Țarskoe Selo. Natalia atrage admirația țarului, care îi oferă lui Pușkin postul de istoriograf al Curtii imperiale, postură destul de umiltoare pentru el.

În 1834, la Sankt Petersburg sosește un ofițer francez, Georges d'Anthes, fost senator. Cu trăsături fine, înalt, impunător, în uniformă regală, d'Anthes devenise răsfățatul balurilor din Petersburg. Natalia se simte atrasă de el și, discret, se naște o relație platonică. Dar zvonul făcea deja turul saloanelor, ajungând până la urechile lui Pușkin, un bărbat extrem de gelos și orgolios. La primirea unei scrisori anonime cu caracter ofensator, care făcea referire la infidelitatea soției sale, poetul îl provoacă pe d'Anthes la duel. Acesta cere un răgaz de 15 zile, timp în care se căsătorește cu sora Nataliei, Ecaterina. În februarie 1837, Pușkin îi adresează cumnatului său o scrisoare dură. Ca răspuns, d'Anthes îl provoacă la duel. Dimineața zilei de 8 februarie 1837 era teribil de mohorâtă. O ceață groasă se așezase peste pădurea de pe malul Pârului Negru, acolo unde cei doi bărbați aveau să înfrunte moartea, în numele onoarei și al dragostei. Condițiile stabilite de trufașul Pușkin au fost pe viață și pe moarte. D'Anthes a tras primul. Pușkin cade. Cere rivalului să se întoarcă la locul său, trece peste durerea cumplită provocată de rană și trage. D'Anthes cade și el, însă nu este rănit decât în mână. După două zile de agonie, Pușkin moare, pe 10 februarie 1837, la ora 14.45. Ceasornicul din camera poetului a fost oprit exact la ora morții. Așa a rămas încremenit până astăzi.

Antonia Dan

